

ἐλαιῶνες, ὅταν ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὸ πότισμα. Καὶ τὸ τσιγάρο μετὰ τὴν κοπιαστικὴ δουλειά, ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ χωραφιοῦ.

Οἱ ἀτέλειωτοι μῆνες ποὺ φρόντισε ὁ πατέρας μου τὴ μάνα μου. Κι ἂς εἶχε φτάσει στὰ ἐνενῆντα του.

Ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἀνέβασα τὸν πατέρα ἀπὸ τὰ σκαλιὰ τοῦ προσφυγικοῦ συνοικισμοῦ. Τότε ποὺ κόντεψε νὰ μοῦ φύγει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ πέσει. Καὶ τὸ ἄσανσέρ ποὺ ἦλθε, ὅταν ἔφυγαν καὶ οἱ δυὸ γονεῖς μου. Κι ὁ πατέρας ποὺ δὲν παραπονέθηκε ποτέ.

Ἡ τελευταία του ἐξομολόγηση. Κι ἡ ὀρθάνοιχτη πόρτα, γιὰ νὰ μπεῖ, ὅπως εἶπε, ὁ Χριστὸς στὸ σπίτι του. Κι ἡ διακριτικὴ φωνή του. Καὶ μετὰ ποὺ κάλεσε τὸν πνευματικὸ νὰ τοῦ πεῖ κάτι τελευταῖο ποὺ θυμῆθηκε, πρὶν τὸν κοινωνήσει. Ὑστερα κοιμήθηκε.

Μονόλογος με τον Θεό για το χωρκό μου

«Κάτσε Θεέ μου να σου πω,
 δκυο λόγια για ν' ακούσεις,
 είμαι μπροστά σου τζι' αρωτώ,
 στο κλάμα μεν με λούσεις...
 Θέλεις να πεις πραγματικά,
 εμάς εν λοαρκάζεις;
 Ἡμουν μωρό τζι' έχω μωρά,
 μα κάμνεις το καταύτις;
 Πότε θα γίνει το σωστό,
 να πάω στο χωρκό μου;
 Ως πότε εννά καρτερώ,
 εν τόπος πουν δικός μου...
 Κάμε Θεέ μου να γινεί,
 τζιαι πίσω να στραφούμε,
 Κυθρέα μου υπομονή,
 ξανά θα ανταμωδούμε...

Γιάννης Χρυσοστόμου